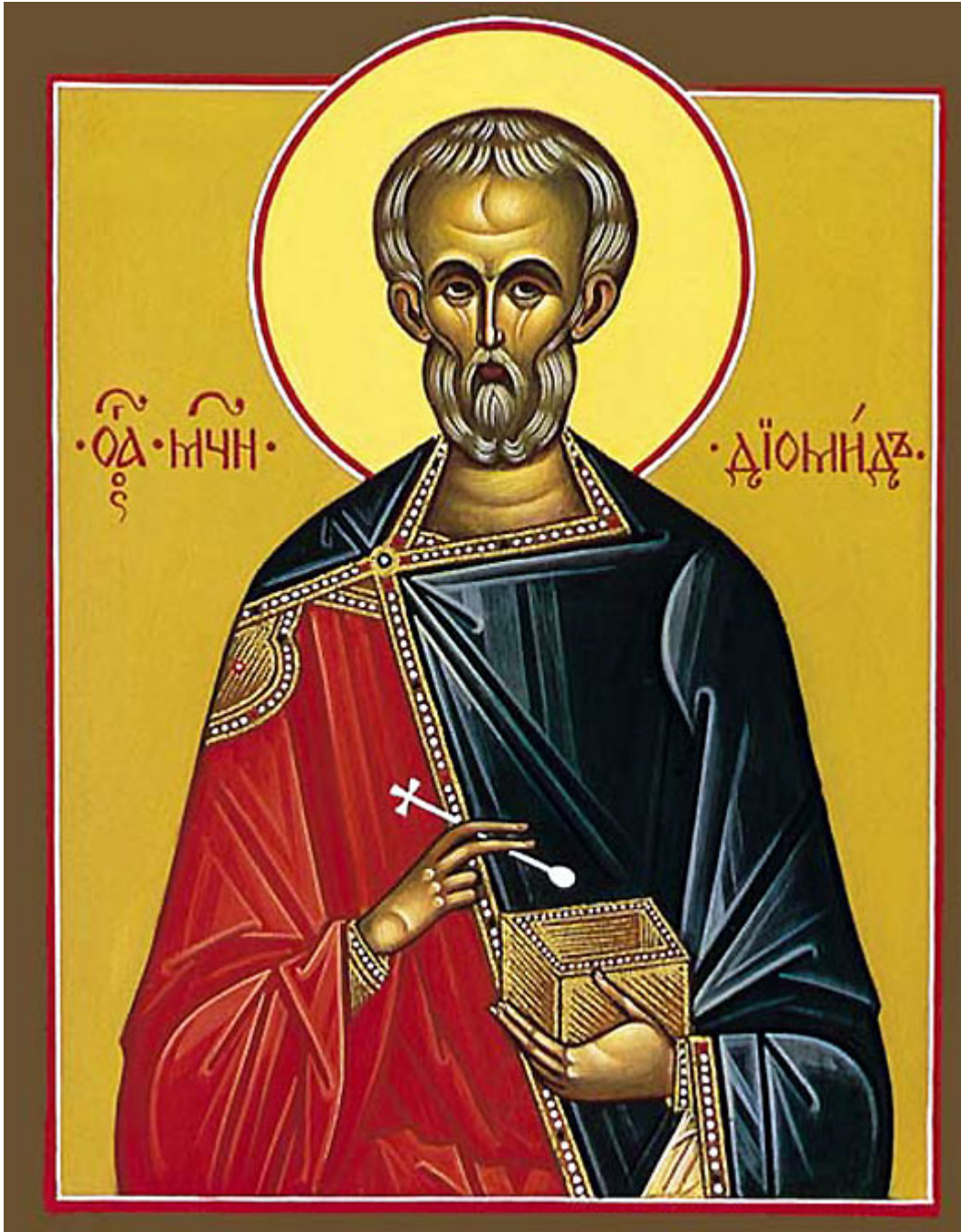

Θαύματα Αγίου Διομήδη: Θαύμα πρώτο.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Οι εχθροί, όταν τον αντιλήφθηκαν, τον παρακολούθησαν, γιατί ήθελαν να μάθουν ποιος ήταν αυτός που ήλθε στον Τριφύλλιο, από που ήλθε και που έμενε· και ακολούθησαν τον Διομήδη πεντακόσιοι Αγαρηνοί.

Το νεαρό παιδί έτρεχε να ξεφύγει. Αυτοί σαν λυσσασμένα σκυλιά καταδίωκαν το θήραμά τους. «Γνωρίζεις» όμως «ο Κύριος να σώζει τους ευσεβείς από τον πειρασμό», γι' αυτό ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Διομήδη, γύρισε πίσω και κάνε το σημείο του σταυρού στους διώκτες». Αυτός αφού το έκανε γρήγορα, αμέσως έπεσε πάνω τους θεϊκή οργή. Οι κοιλιές τους εξογκώθηκαν από την υδρωπικία καθώς και τα απόκρυφα μέλη τους, και κινδύνευαν να σπάσουν. Επειδή δεν μπορούσαν να περπατήσουν, ούτε μπροστά, ούτε πίσω, βρίσκονταν σε πολύ πόνο και απορία. Τότε λοιπόν οι προ ολίγου διώκτες και λυσσασμένα σκυλιά, μεταβάλλονται σε ταπεινούς ικέτες. Επειδή δε ως μιμητές του Θεού έχουν οι άγιοι την μεγάλη συμπάθεια, και αυτός ο όσιος έδειχνε τη συμπάθειά του, αφού μετέφερε έναν από αυτούς στο σπήλαιό του ζητούσε να μάθει, λέγοντάς του: «Εάν αρνηθείς την πατρική σου ασέβεια και πιστέψεις στο σταυρωμένο Δεσπότη Χριστό, θα βρεις αμέσως εύκολα τη θεραπεία σου». Αυτός απάντησε: «Πιστεύω, κύριε μου, στον Χριστό τον Κύριο, μόνο θέλω να θεραπευθώ από αυτή την οδυνηρή αρρώστια». Ο δε όσιος γονάτισε και προσευχήθηκε αρκετά και αφού τον σφράγισε με το σημείο του σταυρού και τον βάπτισε «εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» έγινε υγιής στη ψυχή και το σώμα. Βλέποντας οι σύντροφοί του τη γρήγορη και ολοκληρωτική θεραπεία και μαθαίνοντας την αιτία της, παρακαλούσαν γονατιστοί τον όσιο, αφού προσευχηθεί και γι' αυτούς να διώξει την αρρώστια. Αυτός τους είπε: «Εάν απαρνηθείτε την πατρική σας ασέβεια και πιστέψετε και βαπτισθείτε εις Πατέρα και Υιό και Άγιο Πνεύμα, θα θεραπευθείτε αμέσως». Αυτοί αμέσως και με μια φωνή ομολόγησαν την πίστη. Τότε ο Όσιος τους είπε: «Γι' αυτή την πίστη και την καλή ομολογία, ας φύγει η αρρώστια και ας έρθει η θεραπεία». Θαυμάστε την παρρησία του δούλου προς τον Θεό, άλλα και την αξιοθαύμαστη γρήγορη βοήθειά του. Αυτοί που υπόφεραν από τη διπλή και θεόσταλτη αρρώστια, έγιναν σωματικά άρτιοι και υγιείς, δοξάζοντας το Δεσπότη Χριστό και το δούλο του Διομήδη, και με ευχαρίστηση ζητούσαν να αξιωθούν και της χάριτος του θείου βαπτίσματος. Αφού βαπτίσθηκαν, δεν επέστρεψαν στην πατρίδα τους. Αποφάσισαν: «στη χώρα που φωτιστήκαμε και πήραμε την υιοθεσία, πρέπει να μείνουμε μέχρι τέλους και σ' αυτή να αφήσουμε τα κόκκαλά μας»· το οποίο και πραγματοποίησαν.

Αυτό το θαύμα, αντί πολλών άλλων, είναι αρκετό να μας διδάξει την παρρησία του Οσίου προς τον Θεό, όπως ένα κρασοπότηρο θα φανερώσει σε όσους θέλουν την ποιότητα όλου του κρασιού, ή όπως ακριβώς από λίγα βέλη φανερώνεται η ευστοχία του τοξότη. Επειδή δε, σύμφωνα με το λόγο του βιβλίου του σοφού Σολομώντα, η ψυχή του «έγινε ευάρεστη στον Κύριο», και «αφού τελειοποιήθηκε σε μικρό χρονικό διάστημα, είναι σαν να συμπλήρωσε πολλά χρόνια ενάρετης ζωής», ενώ ακόμα ήταν νέος φθάνει στη δύση της ζωής του «αφού βάδισε το

δρόμο ως το τέλος και αφού φύλαξε την πίστη έγινε άξιος να πάρει το στεφάνι της δικαιοσύνης». Τελειώνει τη ζωή του στις 28 Οκτωβρίου, αξιώνεται ως τίμιος, τιμίου τέλους, και συγκαταλέγεται με τους αγίους. Και η μεν αγία και καθαρότατη ψυχή του μεταφέρεται με τιμή από αγίους αγγέλους προς τον Θεό, στις αιώνιες σκηνές μέσα στο ανέσπερο φως και στο χορό των δικαίων, το δε άμεπτο και ακηλίδωτο σώμα του κηδεύεται με τιμές από ευσεβείς άνδρες κοντά στη Λευκομιάδα, στο σπήλαιο της ασκήσεώς του και γίνεται, με τη χάρη του Θεού, πηγή θαυμάτων και φάρμακο θεραπευτικό «κάθε ασθένειας και αδυναμίας» σε όσους προσέρχονταν με πίστη.

Όταν κτίστηκε ναός αφιερωμένος στον Όσιο και έγινε μονή τιμίων μοναχών, πήγε κάποιος από αυτούς στην Κωνσταντινούπολη και αφού συνάντησε ένα από τους άριστους αγιογράφους και ενθουσιάστηκε με τις ωραίες εικόνες, τον παρακαλούσε πολύ να ζωγραφίσει την εικόνα του Οσίου Διομήδη. Ο αγιογράφος του είπε: «Γνωρίζω τον μάρτυρα Διομήδη, στο όνομα του οποίου υπάρχει μονή, όσιο όμως Διομήδη δεν γνωρίζω, ούτε μπορώ να τον ζωγραφίσω». Αφού πολύ στενοχωρήθηκε παρακαλώντας τον αγιογράφο, δεν κατόρθωσε τίποτε, επειδή αυτός δεν γνώριζε καθόλου τον Όσιο Διομήδη.

Πηγή: Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα τ. Γ΄, έκδ. Ι. Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγ. Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ. 335-346.